

voor iedereen

Tot straks

Er was geen laatste keer. Of we wisten niet dat het de laatste keer was. Een gewone dag. Een gewone groet. "Tot straks." En straks kwam nooit.

Had ik het maar geweten. Dan had ik langer gekeken. Dan had ik je jas nog even dichtgedaan, of iets gezegd wat je mee kon nemen.

Maar misschien is dat juist het mooie aan die laatste keer: dat hij gewoon was. Dat we het niet hoefden te weten. Dat we leefden zoals we altijd leefden, en dat dat goed genoeg was.

Want liefde zit niet in de laatste woorden. Ze zat in alle woorden ervoor. In duizend gewone dagen die we nooit hebben opgeschreven, omdat we dachten dat er nog zoveel zouden komen.

Wat ik je niet meer heb kunnen zeggen, wist je al. Je hoorde het in hoe ik je naam zei. Je zag het elke keer dat ik op je wachtte.

Er was geen afscheid. Dus neem ik het nu, langzaam, elke dag een beetje. En ik zeg wat ik toen niet zei: dank je. Ik hou van je. Tot straks.

Lisanne Kors, Voor ik het vergeet

Je mag dit gedicht gebruiken bij een afscheid, met vermelding van de naam van de dichter. voorikhetvergeet.com